

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Petri Chrysologi Archiepiscopi Ravennatis, viri
eruditissimi atque sanctissimi, Sermones In Evangelia De
Dominicis & festis aliquot solemnioribus totius anni,
insignes & peruetusti**

Petrus <Chrysologus>

Lvgdvni, 1623

Deest finis./ De Syrophœnissa sine Cananæa, Sermo C.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50232](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50232)

Ob hoc namque Christus nasci voluit, vt sicut per Euam venit ad omnes mors, ita per Mariam rediret omnibus vita. Quæ Maria huius fermenti implet typum, similitudinem præfert, consignat figuram, dum de supernis suscipit fermentum verbi: & humanam carnem in aluo Virginis, imò in alueo Virginis cœlestem totam conspergit in massam. Sed quid allegorici sensus in hac similitudine maneat, iam prodamus. Mulier quæ accepit fermentum, Ecclesia est: fermentum quod accepit, cœlestis doctrinæ est sacramentum: mensuræ tres in quibus perhibetur abscondisse fermentum. Lex, Prophetæ, Euangelia, vbi diuinus sensus mystico absconditur & celatur in verbo, vt fidelem non lateat, lateat infidelem. Quod autem dixit: *Donec fermentatum est totum.* Illud est quod Apostolus dicit: Ex parte scimus, & ex parte ^{1. Cor. 15.} prophetamus: cum autem venerit quod perfectum est, cessabunt quæ ex parte sunt. In conspergione scientia nunc diuina est, aspergit sensus, leuat corda, incrementat ingenia, & doctrinarum more ad sapientiæ cœlestis dilatat, suscitatur, diffundit augmentum, fermentatur totum quando adueniente Christo.

Deest finis.

De Syrophœnissæ sive Cananæ, Sermo C.

Hodie beatus Marcus cum Syrophœnissæ mulieris commendat prudentiam, fidem refert, credulitatis extollit ardorem, sollicitis auditoribus non paruam generat quæstionem, dicendo: *Et inde surgens* ^{Marc. 7.} *dominus abiit in partes Tyri & Sydonis, & ingressus domum, neminem scire voluit, & non potuit latere. Voluit, & non potuit: velle, & non posse, non est diuinitatis maiestatis, est infirmitatis humanæ. Scriptum est enim: Omnia quæcūque voluit Dominus fecit in* ^{Psal. 134.} *cælo,*

Rom. 9.

cælo, & in terra, in mari, & in omnibus abyssis. Et Apostolus. Voluntati eius quis resistit? Succumbit necessitati quæ non libera & absoluta voluntas.

Mar. 8.

Leprosus dicit ad Dominum, Si vis, potes me mundare: & Euangelista dicit. Voluit & non potuit. Quid ait beatus Marcus? Nunquid extollenda ita est mulieris fides, ut inclinetur Domini possibilitas, & voluntas? Aut est tanta sagacitas fidei, ut nolente Deo

Marc. 5.

diuinum valeat intestigare secretum? Tale mihi videtur & illud esse, cum Dominus Hemorrhoiisæ fidem in suæ virtutis vult proderere ac probare documento, interrogando: Quis me tetigit? Cui discipuli dicunt: Turbæ te comprimunt, & dicis, quis me tetigit? Discipulis videbatur, quod omnes tangerent dominum solo corpore comprimentes: & tali carnali incessu omnes similiter iungerentur: similiter ille, qui aliter senserat, & aliter inquirebat, peruenisse mulierem ad maiestatem suam, ad suam penetrasse virtutem, mente non corpore, non communi tactu, sed fide, ista sciebat. Unde clamat non homo, sed Deus: non caro, sed Spiritus. Quis me tetigit? ut eum proderet virtus operis, quem tunc humanitas occuitabat. Sed quid sit voluit, & quid sit non potuit, euidentius inquiramus. Promissionis suæ memor Christus Israeli-

*Gen. 2.**Psal. 131.*

tici populi primū venerat ad salutē, ut quod Abraham promiserat, & semini eius David, eiusque posteris, fidele redderet persolutum: sed quia indignos se sua perfidia præstiterunt, obtinuit, rapuit, traxit fides gentium, quod infidelitas spreuit & perdidit Iudæo-

Mat. 15.

rum. Audi ipsum dicentem: Non sum missus nisi ad oves perditas domus Israel: sed oves luporum contagione iam rabidæ, & ipsis bestiis propria feritate seuiore, laniare, & violare suū sepe voluere pastore: atque ideo velle suum Christus implere non poterat,

NON

non impossibilitate sua, sed nequitia perditorum, & quod aliis detulerat, aliis conferre cogebatur, dicente ipso: Regnum cœlorum vim patitur, & qui vim faciunt, diripiunt illud. Vim fecit fides gentium, ut raperet hæreditatem patris: ipsam hæreditatem totam diriperet filiorum, sicut euidentius præsentia lectione monstratur. *Mulier enim statim ut audiuit de eo cuius habebat filia Spiritum immundum, intrauit, & prociuit ante pedes eius, erat autem gentilis Syrophœnissæ genere: & rogabat eum, ut demonium eiceret de filia eius, qui dixit illi, Sine prius satiari filios: non enim est bonum tollere panem filiorum, & mittere canibus.* Non dixit, non est bonum mittere canibus, sed non est bonum tollere filiis, & mittere canibus: quia dare panem canibus, etsi humanitatis non est, humanæ tamen est rationis. Canis dormientibus dominis nocte & custos & peruigil prodit extraneum, turbat furem, occurrit latroni, ut curam releuet, & sollicitudinem seruulorum. Veruntamen quomodo tulit panem filiis, quibus toties & taliter obtulit, tribuit, ingessit? Sed illi oblatum, conculcare ad scelus, non ad vitam sumere sunt conati: & tamen comminutum & conculcatum à filiis, canis tota fide, toto desiderio lambere festinauit. Hinc est quod sic respondit: *Utique domine: nam & catelli sub mensa comedunt de micis puerorum.* Merito quæ se canem confessa est, in hominem commutatur: & iuste conuertuntur in canes, qui se filios esse noluerunt: merito adoptatur in filiam, leuatur, honoratur ad mensam, quæ se sub mensa laudabili & prouida humilitate deiecit: iuste toto nunc epulatur micæ ex pane, quæ suis meritis se intellexit, & confessa est vix mereri. Et quid plura? Hinc est, quod propter iustitiam suam dominus, nec Iudæis dare potuit, nec gentibus denegare.

Deest aliquid.

Z

182